

Arrest

nr. 56 781 van 25 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, als voogd van X en X, als wettelijk vertegenwoordiger van X, die respectievelijk verklaren van Belgische en Roemeense nationaliteit te zijn, op 2 december 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 oktober 2010 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LOOSVELT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt al sedert 2002 elke zomer op vakantie bij het opvanggezin C.-D.

1.2. Zij kwam in België aan op 28 juni 2010 en kreeg op 24 augustus 2010 een melding van aanwezigheid bij de gemeente, waaruit blijkt dat zij verklaarde binnengekomen te zijn in het Rijk op 21 augustus 2010.

1.3. Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat het de bedoeling was van verzoekster en van haar opvanggezin, om verzoekster als burger van de Unie in België te laten studeren vanaf 1 september 2010.

1.4. Op 11 oktober 2010 werd er aan de heer J. C. een bevel tot terugbrenging gegeven, hem op 8 november 2010 ter kennis gebracht.

1.5. Er wordt in hoofddorde gesteld dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15 december 1980 bepaalde termijn, namelijk langer dan drie maanden op zes. Zo blijkt immers uit het administratieve dossier dat verzoekster reeds in de maand juni 2010 in België verbleef. Derhalve is de opgegeven binnenkomstdatum van 21 augustus 2010 niet in overeenstemming met de werkelijkheid.

1.6. Verder werd er ook aangegeven dat verzoekster als minderjarige geen aanvraag tot lang verblijf kan indienen om als minderjarige in België te studeren omdat zij geen wettelijke vertegenwoordiger heeft. Dit is de thans bestreden beslissing.

1.7. Inmiddels werd door de wettelijke vertegenwoordigers van verzoekster, de heer C. en mevrouw D., op 24 november 2010 een aanvraag tot verklaring van inschrijving ingediend voor verzoekster om gemachtigd te worden om in België te studeren, in toepassing van artikel 58 van de wet van 15 december 1980, onder een bijlage 19.

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan C. J. geboren te Torhout op 20.04.1959

van Belgische nationaliteit verblijvende te (...), 8820 Torhout,

bevel gegeven aan de genaamde T. D. G. ,

geboren te P., op 12.05.1996 van Roemeense nationaliteit, verblijvende te (...), 8820 Torhout, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

Reden van maatregel:

Art. 7,1-2° van de wet van 15/12/1980: Verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn: nl. langer dan drie maanden op zes. Uit het administratief dossier blijkt dat de minderjarige reeds in de maand juni 2010 (e-mailverkeer 28-29.06.2010 aangaande verzekeringspolissen + verslag van de plaatselijke politie) in België verbleef. Derhalve is de opgegeven binnenkomstdatum van 21.08.2010, die werd vermeld op de bijlage 3ter (afgeleverd dd. 24.08.2010 te Torhout) niet in overeenstemming met de werkelijkheid.

Uit het administratief dossier (telefonische melding gemeente) zou er voor hogervermelde minderjarige een lang verblijf beoogd worden als minderjarige student in België. Betrokkene is echter minderjarig en juridisch onbekwaam om een dergelijke aanvraag overeenkomstig in te dienen (cfr. art. 372 + art 388BW). De minderjarige dient vertegenwoordigd te worden door haar ouder(s) of voogd, die een dergelijke administratieve handeling wel voor het kind kunnen stellen. De ouders vergezellen de minderjarige niet en kunnen bijgevolg de aanvraag voor haar niet indienen. In toepassing van het wetboek internationaal privaatrecht (cfr. art. 35 WIPR) en het burgerlijk wetboek kan het opvanggezin in België, de minderjarige niet wettelijk vertegenwoordigen bij de gebrek aan een toestemming van de ouder(s) die voldoet aan de voorwaarden zoals opgenomen in de artikelen 392 of 475 ter B.W..

Een eventuele aanvraag tot lang verblijf voor de bovenvernoemde minderjarige kan bijgevolg, bij gebrek aan wettelijk vertegenwoordiger, onmogelijk op rechtmatige wijze gebeuren."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoekers de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), artikel 40 van de vreemdelingenwet juncto de schending van de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht, de hoorplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2. Verzoekers lichten hun enig middel als volgt toe: "2.2.1. *Eerste onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen doordat de beslissing steunt op een verkeerde datum van aankomst in het Rijk. De bestreden beslissing stelt: "Art. 7, 1-2° van de wet van 15/12/1980: Verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn; nl. langer dan drie maanden op zes. Uit het*

administratief dossier blijkt dat de minderjarige reeds in de maand juni 2010 (e-mailverkeer 28-29.06.2010 aangaande verzekeringspolissen + verslag van de plaatselijke politie) in België verbleef. Derhalve is de opgegeven binnenkomstdatum van 21.08.2010, die werd vermeld op de bijlage 9ter (afgeleverd dd. 24.08.2010 te Torhout) niet in overeenstemming met de werkelijkheid". Daarnaast overweegt de beslissing nog dat verzoekster de intentie heeft om een studentenvisum aan te vragen. Verwerende partij stelt dat een dergelijke aanvraag niet kan ingediend worden door een minderjarige zelf, doch enkel zal ingediend kunnen worden door de ouders of de voogd van de minderjarige. Verwerende partij gaat ervan uit dat er geen wettige vertegenwoordiger is, zodat de aanvraag niet mogelijk is of zal zijn. Deze overwegingen lijken op het eerste zicht niet relevant om de beslissing te schragen. Artikel 7 Wet 15 december 1980 bepaalt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten: 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; 2 ° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"; Artikel 6 Wet 15 december 1980 stelt: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt". (eigen onderlijning) Kortom, het bevel tot terugbrenging werd afgeleverd omdat verzoekster de afgelopen 6 maanden reeds meer dan 90 dagen op het grondgebied van het Rijk zou hebben verbleven. Het spreekt vanzelf dat de opgegeven motieven feitelijk juist moeten zijn (RvS nr. 54.043, 28 juni 1995, Gendarme; zie ook I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, die Keure, Brugge, 1999, nr. 189). Wanneer een administratieve beslissing steunt op feiten die niet juist zijn, wordt de motiveringsplicht geschonden (RvS nr. 65.055, 10 maart 1997). Wanneer bijvoorbeeld een vergunning wordt geweigerd zeggende dat de inrichting 330 meter ligt van een woongebied, terwijl het in werkelijkheid 800 meter is, dan betreft dit een materiële fout in de motivering en moet de beslissing vernietigd worden (RvS nr. 60.334, 20 juni 1996, NV Voeders Seurnynck). Welnu, de bewering dat verzoekster op 11 oktober 2010, datum van de bestreden beslissing, reeds meer dan 3 maanden in het Rijk zou verblijven, is met zekerheid onjuist (cf. supra). Verzoekster is samen met het echtpaar C.-D. naar België gereisd. Het echtpaar C.-D. een verzekering afgesloten voor verzoekster (zoals zij trouwens steeds deden). Verzoekster is uiteindelijk aangekomen in het Rijk terloops juli 2010. Op 25 september 2010 heeft verzoekster het grondgebied van het Rijk opnieuw verlaten (stuk 10). Op 11 oktober 2010, datum waarop de bestreden beslissing werd genomen, verblijf verzoekster dus helemaal geen drie maanden op het grondgebied van het Rijk (of 90 dagen gedurende de afgelopen periode van 6 maanden). Het is voor verzoekers onduidelijk hoe verwerende partij er toe komt om de datum van aankomst in het Rijk reeds te situeren eind juni 2010. Verzoekster was toen zeker nog niet in België. De identiteitskaart voor de minderjarige werd trouwens pas afgeleverd op 29 juni 2010 in Ovidiu (Roemenië) (stuk 2). Pas op 2 juli 2010 werd in de prefectura van Constanta het paspoort aangevraagd en uitgereikt op 3 juli 2010 (stuk 3). De notariële akte werd in Roemenië gelegaliseerd op 5 juli 2010 (stuk 5). Verzoekers, de minderjarige en haar moeder, zijn daarna teruggereisd naar Europa, eerst naar Italië (waar verzoekster en haar moeder wonen), en van daaruit naar België, om hier aan te komen midden juli 2010. Verzoekers hebben evenmin weet van e-mailverkeer i.v.m. verzekeringspolissen op 28-29 juni 2010. Verzoekers waren toen niet in België, en herinneren zich trouwens helemaal niet ooit e-mailverkeer met verwerende partij te hebben gevoerd. Daarenboven gaat de bestreden beslissing er eveneens aan voorbij dat verzoekster op 25 september 2010 het grondgebied van het Rijk had verlaten (stuk 10) en pas op 9 november 2010 terug kwam (zie ook stuk 4). In elk geval klopt het niet dat verzoekster eind juni 2010 zou zijn aangekomen in het Rijk, noch dat zij op 11 oktober 2010 reeds meer dan drie maanden verbleef op het grondgebied van het Rijk. Verzoekers wijzen erop dat het trouwens niet eens vereist is dat onomstotelijk vaststaat dat de motivering niet feitelijk correct is. Het volstaat dat er ernstige reden is om te twifelen aan de feitelijke correctheid van de motivering (RvS nr. 69.858, 27 november 1977) of dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat het motief feitelijk juist is, terwijl uit het administratief dossier het tegendeel kan worden afgeleid (RvS nr. 72.029, 25 februari 1998). Verwerende partij zal evidentelijk daarvan geen bewijs kunnen leveren. Verzoekers hebben geen kennis van het verslag van de wijkagent, doch zij kunnen zich niet voorstellen dat daaruit dergelijk bewijs zou blijken. Het middel is ernstig en gegrond."

2.2.2. Tweede onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen doordat verwerende partij zonder verder onderzoek en zonder enige vraag tot inlichtingen, tot haar besluit komt dat verzoekster reeds meer dan drie maanden verblijft in het Rijk. Het onderzoek naar het bestaan van de feiten waarop de beslissing is gebaseerd is een onderdeel van het wettigheidsonderzoek. Een beslissing die op

onbestaande of niet afdoende bewezen feiten steunt, is in rechte niet te verantwoorden (RvS nr. 63.954, 10 januari 1997). De rechter onderzoekt of de feiten vaststaan, dan toch of de overheid rechtmatig tot haar voorstelling betreffende de toedracht der feiten is gekomen. Het eerste kan blijken uit het bewijs dat de feiten niet bestaan, het tweede uit het feit dat de overheid juridisch of redelijkerwijze volgens de regelen der bewijsvoering niet tot die welbepaalde voorstelling der feiten mocht komen (RvS nr. 23.599, 19 oktober 1983; RvS nr. 33.775, 16 januari 1990). Uit de beslissing valt af te leiden dat verwerende partij een beslissing heeft genomen op basis van een aantal indicaties (al dan niet telefonisch vernomen), doch zonder deze feiten te toetsen aan de realiteit. Verzoekers zijn nooit of te nimmer geraadpleegd of gehoord. Blijkt zelfs dat men tegelijk reeds een standpunt inneemt omtrent de toekomstige aanvraag tot studentenvisum. Verzoekers hadden hieromtrent inderdaad reeds informatie gevraagd, doch de aanvraag was nog niet ingediend. Dit belet verwerende partij niet hierover reeds te statueren, en daarbij te vermelden dat verzoekster niet bekwaam is de aanvraag in te dienen, en dat zij evenmin vergezeld is van een wettig vertegenwoordiger. Deze overweging is voor de beoordeling van artikel 7, 1-2° Vw. weinig relevant. Wel bevestigt deze overweging dat verwerende partij wat voorbarig en overhaast tot beslissingen komt. Eerst en vooral was er nog geen aanvraag ingediend, daarenboven kan het echtpaar C.-D. wel beschouwd worden als wettig vertegenwoordiger (voogd ad hoc). Hetzelfde wordt vastgesteld bij het bepalen van de datum van aankomst. Blijkbaar volstaan een tweetal indicaties (emailverkeer 28-29 juni aangaande verzekeringspolissen + verslag van de plaatselijke politie) om te besluiten dat verzoekster reeds in juni 2010 in België verbleef, terwijl dit manifest niet zo was. Dit doet vermoeden dat de aangehaalde elementen, die verzoekers overigens onbekend zijn, ofwel foutief zijn, ofwel helemaal niet zo duidelijk wijzen op de aanwezigheid van verzoekster in België. In elk geval is het merkwaardig dat verzoekers zelf hieromtrent nooit bevraagd zijn. Ongetwijfeld hadden zij kunnen uitleggen, zelfs aantonen, dat de feitelijke conclusie niet strookt met de werkelijkheid. De overheid wordt geacht zorgvuldig te zijn bij de voorbereiding van de beslissing, inzonderheid wat betreft de feitengaring (RvSt. Nr. 109.262, 12 juli 2002, RvS nr. 119.444, 15 mei 2003). Een loutere routineuze en administratieve afhandeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel niet worden aanvaard (RvS nr. 89.982, 2 oktober 2000; RvS nr. 101.544, 6 december 2001). In het licht van deze principes wordt van een zorgvuldige overheid verwacht dat desnoods aanvullende inlichtingen worden ingewonnen/opgevraagd wanneer er onduidelijkheid bestaat over het bestaan van bepaalde gegevens, zeker wanneer deze gegevens doorslaggevend zijn voor de beslissing (cf. RvS nr. 88.430, 29 juni 2000). Desnoods moet de betrokkene gehoord worden (A. VAN MENSEL, *Het Beginsel van behoorlijk bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1990, 72). Verwerende partij had minstens bijkomende inlichtingen moeten inwinnen. Deze verplichting om eventueel bijkomende inlichtingen in te winnen, dient ook bekeken te worden in het licht van de het ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht (RvS nr. 134.963, 15 september 2004). Deze hoorplicht geldt voor elke individuele beslissing wanneer er geen georganiseerd schorsend beroep bestaat (RvS nr. 142.587, 24 maart 2005). Op die manier wordt vermeden dat het bestuur een verkeerde beslissing zou nemen omdat het niet beschikt over de volledige kennis van zaken (RvS nr. 52.710, 5 april 1995). Hieruit vloeit voort dat de zorgvuldigheidsverplichting eigenlijk één van de grondslagen van de hoorplicht is (RvS nr. 53.425, 29 mei 1995; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, *Beginselen van behoorlijk bestuur, die Keure, Brugge, 2006, nr. 316*). Het middel is ernstig en gegrond".

2.3. Verzoekers geven samenvattend aan dat zij, de minderjarige T.D.L., 'terloops de maand juli 2010' naar België is gekomen en op 25 september 2010 opnieuw het Rijk heeft verlaten om pas op 9 november 2010 terug naar België te komen. Bijgevolg zou zij niet langer dan drie maanden op het Rijk hebben verbleven. In een tweede onderdeel stelt verzoekster dat zij nooit geraadpleegd of gehoord werd en dat er in de bestreden beslissing reeds gestatueerd wordt over een aanvraag die nog niet was ingediend op het ogenblik van de bestreden beslissing.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat hoofdreden van de bestreden beslissing, de verwijzing naar artikel 7, 1-2° van de vreemdelingenwet inhoudt dewelke stelt dat de minderjarige T.D.L. langer verblijft dan drie maanden op zes in het Rijk. Dit motief schraagt de bestreden beslissing en is dan ook determinerend van aard.

2.5. Verzoekers verwijzen vooreerst naar haar binnenkomst in het Rijk terloops de maand juli 2010. Nochtans blijkt uit de melding van aanwezigheid bij de gemeente op 24 augustus 2010 dat de minderjarige T.D.L. verklaarde het Rijk te zijn binnengekomen op 21 augustus 2010. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekster thans voor het eerst een bewijs overmaakt waaruit blijkt dat zij het Rijk heeft verlaten op 25 september 2010 en aangeeft dat zij op 9 november 2010 terugkeerde naar België. Het vliegtuigticket dat thans wordt voorgelegd was niet gekend bij het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin werd er bij de gemeente melding gedaan van de nieuwe

binnenkomst in het Rijk op 9 november 2010, nu er geen melding van aanwezigheid werd opgesteld door de gemeente. Hierbij dient opgemerkt te worden dat dergelijke melding van aanwezigheid nochtans vereist is. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Aan het bestuur kan immers niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met stukken of gegevens dewelke haar niet bekend waren ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

2.6. De bewering als zou dit wel gemeld zijn geweest, komt niet overeen met de stukken van het administratief dossier en is niet geloofwaardig, temeer nu er voor elk voorafgaand verblijf van de minderjarige T.D.L. steeds een aankomstverklaring werd opgesteld. Teneinde te oordelen dat de minderjarige T.D.L. langer dan 3 maanden op 6 in het Rijk verblijft, baseerde het bestuur zich op de gegevens zoals die gekend op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, met name op 11 oktober 2010, hierbij tevens verwijzende naar e-mailverkeer aangaande de verzekeringspolissen en het verslag van de plaatselijke politie. Verzoekster slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.7. Wanneer de Raad in haar hoedanigheid als annulatierechter, zoals onder meer omschreven in artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet, een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen of herbeoordelen. De Raad vermag zich zodoende niet in de plaats te stellen van het bestuur voor wat betreft het nemen van de beslissing.

2.8. De Raad onderzoekt enkel of het bestuur in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling werkelijk onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Gelet op hetgeen vastgesteld werd onder de punten 2.4 tot en met 2.6. ligt een schending van het redelijkheidsbeginsel niet voor.

2.9. Waar verzoekers de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren geldt dat dit beginsel legt aan het bestuur de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 167.411 van 2 februari 2007, nr. R.v.St. nr. 154.954 van 14 februari 2006). In het bijzonder gelet op hetgeen vastgesteld werd onder punt 2.5 in fine, en tevens hetgeen vastgesteld onder de punten 2.4 tot en met 2.6, ligt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel hier niet voor.

2.10. Waar verzoekers de schending van de hoorplicht aanvoeren kan volstaan worden met de vaststelling dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

2.11. De bewering als zou er reeds gestatueerd zijn over een (toekomstige) aanvraag voor het bekomen van een machtiging om in België te mogen studeren, als deze al strookt met de werkelijkheid, doet geen afbreuk aan de correctheid van de genomen beslissing en aan de vaststelling dat het legale verblijf in België van de minderjarige T.D.L. verstreken is. Uit het veelvuldige e-mailverkeer dat gevoerd werd tussen het bestuur en de gemeente Torhout, blijkt overigens duidelijk de minderjarige T.D.L. wel degelijk informatie heeft ingewonnen en gekregen teneinde een dergelijke aanvraag in te dienen. In de bestreden beslissing wordt er overigens niet 'gestatueerd' inzake een dergelijke (toekomstige) aanvraag, doch louter ten overvloede gesteld dat, mocht een dergelijke aanvraag worden ingediend door de minderjarige, deze niet rechtsgeldig zou zijn bij gebrek aan een wettelijke vertegenwoordiger.

2.12. Overigens dient, ten overvloede, te worden vastgesteld dat het bestreden bevel tot terugbrenging van 8 november 2010 ter kennis werd gebracht en dat voor de minderjarige T.D.L. op 24 november 2010 effectief aanvraag tot lang verblijf werd ingediend om in België te studeren. In iedere hypothese maakt de verzoekende partij niet aannemelijk als zou de bestreden beslissing op onzorgvuldige of onredelijke wijze tot stand zijn gekomen.

2.13. Verzoekers tonen ook niet aan op welke wijze artikel 8 van het EVRM in casu geschonden wordt. Evenmin maken zij een schending van artikel 40 van de vreemdelingenwet aannemelijk, temeer de bestreden beslissing niet in toepassing van dat artikel werd genomen. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift op straffe van nietigheid immers *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder de notie van *“middel”* in de zin van voormelde bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590 van 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972 van 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618 van 1 oktober 2006). Bij gebreke aan enige toelichting hoe deze artikelen precies geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing dienen bovenvermelde onderdelen van enig middel als onontvankelijk beschouwd te worden.

Het enige middel is onontvankelijk en voor het overige niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC